

[Hans Jørgen Jensen]

ked, der har en årelang tradition og godt ry for et højt og veldisciplineret niveau.

Pia Christmas-Møller (KF):

At Socialdemokratiet afviser dette forslag kommer ikke som nogen overraskelse, desværre. Mine bemærkninger til hr. Hans Jørgen Jensens indlæg må desværre vente til lidt senere, da jeg gerne vil behandle selve forslaget.

Vores egen grundlov og Den Internationale Menneskerettighedskonvention, som vi har tilsluttet os, skal sikre den enkelte borger en række helt fundamentale frihedsrettigheder. Respekten for disse rettigheder skal efter Det Konservative Folkepartis mening være det grundlag, al anden politisk aktivitet i et demokrati hviler på. Til en af disse helt centrale frihedsrettigheder hører også retten til at organisere sig, som det fremgår af grundlovens § 78.

Der kan ikke være nogen tvivl om, at der til reel organisations- og foreningsfrihed hører en lige så fundamental ret til ikke at organisere sig. På baggrund af Menneskerettighedsdomstolens dom i august 1981 blev det klart, at dansk lovgivning måtte ændres, så retten til ikke at organisere sig blev tydeliggjort. Det skete med vedtagelsen af loven om foreningsfrihed i 1982.

Desværre har en række hændelser siden da dokumenteret, at lovgrundlaget fortsat ikke er godt nok, tydeligst højesteretsdommen i den første såkaldte HT-sag fra 1986. Som de fleste vel husker, blev det her fastslået, at fyringerne var aldeles ulovlige i henhold til foreningsfrihedsloven, men de fyrede kunne kun tilkendes godtgørelse for tabet af deres job. Jobbet havde de derimod ikke krav på at få tilbage. Det er helt urimeligt. Derfor har Det Konservative Folkeparti længe set frem til den stramning af foreningsfrihedsloven, som der nu lægges op til med lovforslag nr. L 190.

Der er jo tale om en næsten uændret genfremsættelse af det forslag, som bortfaldt ved udskrivelsen af det sidste folketingsvalg. Med syvtommersøm bliver princippet om gensættelse slået fast ved ulovlige fyringer, både i den offentlige og den private sektor.

For ulovligt fyrede ansatte i den offentlige sektor gøres retten til gensættelse indiskutabel og kan kun erstattes med godtgørelse, hvis den forurettede selv ønsker det. Det er utrolig vigtigt. Også i den private sektor gøres krav om gensættelse gældende, og det kan kun tilsi-

desættes i helt specielle tilfælde, når rettens afvejninger af hensynet til den forurettede og til virksomheden tilsiger, at en fortsættelse af ansættelsesforholdet ville være formåls- og perspektivløs. Vi synes, denne lille ventil er nødvendig, og at den foreslåede forhøjelse af godtgørelsen fra 78 ugers løn til 2 års løn er helt berettiget.

Også bestemmelsen om en hurtig domstolsbehandling og adgangen til at bestemme, at en afskedigelse ikke har virkning for domsafgørelse, er vi glade for. Vi er i det hele taget godt tilfredse med forslaget.

En ansats foreningsforhold må aldrig – og slet ikke i den offentlige sektor – kunne begrunde fyring eller for den sags skyld forflyttelse, og det må være helt klart, at en ulovlig fyring ikke må medføre et løntab for den forurettede.

Jeg vil godt kort kommentere, hvorfor forslaget ikke omfatter en særlig paragraf om arbejdsgivernes adgang til at søge erstatning hos de egentlige ansvarlige og deres organisationer. I det lovforberedende arbejde har Justitsministeriets Lovkontor konkret vurderet, at den oprindeligt foreslåede særlige regresbestemmelse, dvs. erstatningsbestemmelse, i selve foreningsfrihedsloven ville udvande de muligheder, som de almindelige erstatningsretlige regler allerede giver i dag. Med andre ord ville en særskilt paragraf forplumre og forringe de muligheder, arbejdsgiverne allerede har i dag for at indhente erstatning hos de ansatte, som har haft held til at presse en ulovlig fyring igennem. Mulighederne er stort set ikke blevet brugt, og det er vel problemet.

I det hele taget må vi jo sige om de alt for mange eksempler, vi har set på knægtelse af foreningsfriheden, at der er tale om forhold, der allerede i dag er klart ulovlige. Så rent bortset fra de foreslåede ændringer i foreningsfrihedsloven har vi først og fremmest behov for en håndfuld helt kontante eksempler, hvor arbejdsgiverne – passende med de offentlige i spidsen – står fast på lovgivningen og udnytter erstatningsmulighederne.

Herefter vil foreningsfrihedsloven alene være præventiv, og det er jo hele ideen.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg synes, at fru Pia Christmas-Møller tog fat på noget helt principielt afgørende, når vi taler